

JUDES I LA PRIMAVERA

Arrebatat en una alzina, en Lluc, el pare d'en Salvador, guardava el ramat. Tocava el flabiol.
El cotxe s'aturà. Apagà els llums. A en Lluc, el cor li saltà com una llebre. Pensà que en matarien algun enllà mateix. El milicià anà de cap a ell.
–Vine amb mi.

Els ulls et varen guspirejar. A don Jaume, li agafaren ganes de posar-li la pistola a la nuca per tal de sortir-ne aviat.

De cop i volta, com si el deixondís un vas d'aigua fresca, en Lluc lladrà:

–Qui em vol fer la dona salvatge?

Xisclava com un gat.

Als draps d'en Lluc no tot era eixut.

A en Lluc, l'olor de la mort l'encengué.

–Oh, vostè també és aquí, don Macià? No l'havia vist. No li fa feredat sortir de nit, sense la seva mare?

La fosca, la humiliació, et convertiren en un porc carnisser. Li vares fer baixar el pantalon.

–Don Macià, i ara em ve amb aquests coverbos?

Amb el punyal de fantasia el vares capar.

Eguinà com una euga.

L'olor de la sang t'emascà. Te'n vares fer lluny.

El pastor ginjolava.

–Ai. Ai, dic.

Et fregaves les mans amb les fulles d'una porrassa.

Xisclava com una gavina.

–¿Don Jaume, i tan bonica és na Maria que ha d'estar en pecat mortal?

La bala del milicià li tancà el cor. El milicià mateix l'arrossegà fins al pou que hi havia a cent passes. L'hi vàreu llançar dintre.

Amb manats d'herba et netejares les mans. No t'adonaves que, entre les pedres negres del carreró, s'hi movien tot de narcisos silvestres...

Bonet, Blai. "Judes i la primavera". Judes i la primavera. Barcelona: Edicions 62, 1995